

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Първомай, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЪРВОМАЙ, ВТОРИ СЪДЕБЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: София С. Монева

при участието на секретаря Петя Г. Монева
като разгледа докладваното от София С. Монева Гражданско дело №
20225340100187 по описа за 2022 година

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 във вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК обективно
кумулятивно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1 във вр. с чл. 240, ал. 1 от
Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) във вр. с чл. 9, ал. 1 от Закона за потребителския
кредит (ЗПК), и с чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 33, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗПК.

Ищецът „А.К.П.З.” АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****,
представявано от Я. Б. Я. в качеството на изпълнителен директор и по процесуално
пълномощие от юрисконсулти Й. В. М. и Х. А. А., моли съда да признае за установено в
отношенията между страните, че ответникът А. А. З., ЕГН: *****, с адрес: *****, му
дължи по Договор за паричен заем № ***** г., сключен между „В. К.” ООД, ЕИК:
*****, и ответника, както следва:

- сумата от 300, 00 (триста) лева – главница;
- сумата от 18, 92 лева (осемнадесет лева и деветдесет и две стотинки) – договорна
лихва за периода от 12.03.2020 г. до 04.06.2020 г.;
- сумата от 26, 42 лева (двадесет и шест лева и четиридесет и две стотинки) –
обезщетение за забава в размер на законната лихва върху непогасената главница
за периода от 14.07.2020 г. до 21.12.2021 г.;
- законната лихва върху главницата, считано от 11.01.2022 г. – датата на подаване
на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда, до окончателното й
изплащане, за принудителното изпълнение на които вземания е издадена Заповед
№ 37/02.02.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.

гр. дело № 51/2022 г. по описа на Районен съд – Първомай, II състав.

Претендира и присъждане на сторените в настоящото и в заповедното производство съдебноделоводни разноски.

Исковите претенции се обосновават с фактически твърдения, че по силата на Договор за паричен заем № ***** г. „В. К.” ООД, ЕИК: *****, се задължило да отпусне и предоставило на ответницата паричен заем в размер на 300, 00 лева, а последната, предварително информирана за параметрите на сделката чрез Стандартен европейски формуляр, се ангажира да възстанови на кредитодателя заемната сума и да му заплати уговорената възнаградителна лихва и такса за предоставената ѝ от него допълнителна услуга по експресно разглеждане на документите за кандидатстване за кредита в размер съответно на 18, 92 лева и 63, 91 лева чрез 7 равни двуседмични вноски от по 54, 69 лева, първата и последната от които, дължими съответно на 12.03.2020 г. и на 04.06.2020 г.

Релевира се, че заемателката се въздържа от погасителни престации, поради което дължи сумата от 26, 42 лева – мораторно обезщетение в размер на законната лихва върху главницата за периода от 14.07.2020 г. до 21.12.2021 г., както и законната лихва, считано от датата на подаване за заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 11.01.2022 г., до окончателното издължаване.

Въз основа на Приложение № 1/01.02.2021 г. към Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 01.12.2016 г., съобщен на длъжника с нарочно уведомление, връчено му по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК като приложение към разглежданата искова молба, „В. К.” ООД прехвърлило на ищеца процесните притезания, чието принудително удовлетворяване по реда на чл. 410 от ГПК било допуснато с издадена в негова полза Заповед № 37/02.02.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 51/2022 г. по описа на Районен съд – Първомай, II състав, срещу която ответницата подала възражение.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор.

В открито съдебно заседание ищцовото дружество не се представлява, като с Молба вх. № 3657/09.12.2022 г., депозирана от процесуалния му пълномощник, пледира за уважаване на исковите, а ответницата, редовно призована, не се явява, не се представлява и не застъпва становище по предмета на спора.

Съдът, след като обсъди събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, по реда на чл. 235, ал. 2 във вр. с чл. 12 от ГПК в контекста на наведените от страните съображения, приема от фактическа страна следното:

Въз основа на приобщените доказателствени източници се изяснява, че с Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 01.12.2016 г. (л. 12 – л. 15) „В. К.” ООД, ЕИК: *****, вписано като финансова институция под № BGR***** в нарочния регистър по чл. 3а от Закона за кредитните институции, реализираща дейност по кредитиране с ненабрани чрез публично привличане на влогове средства или други възстановими такива, се задължило да прехвърля възмездно на месечна база на „А.К.П.З.”

ООД, ЕИК: ***** (понастоящем с ЕИК: *****), промяна на чиято правноорганизационна форма от ООД на АД е вписана в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел на 25.11.2022 г., свои ликвидни и изискуеми вземания, които произтичат от договори за паричен заем и потребителски кредит по смисъла на ЗПК, ведно с привилегиите, обезпеченията и другите им принадлежности. Договарящите постигнали съгласие при всеки трансфер притезанията да се индивидуализират в Приложение № 1, съставяно на хартиен носител по образец, придобиващо значение на допълнително споразумение към рамковото и пораждащо прехвърлителен ефект от момента на подписването му.

По силата на Договор за паричен заем Standard 14 № ***** г. (л. 7 – л. 9) „В. К.” ООД предало на ответницата в собственост сумата от 300, 00 лева, в уверение на което съставило Разходен касов ордер № ***** г., а последната следвало да му я възстанови и да му заплати лихва при фиксиран годишен лихвен процент от 40, 32% и такса от 63, 91 лева за допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката ѝ за отпускане на заем чрез 7 месечни вноски от по 54, 69 лева, дължими на 12.03.2020 г., 26.03.2020 г., 09.04.2020 г., 23.04.2020 г., 07.05.2020 г., 21.05.2020 г. и 04.06.2020 г., и при следните други параметри: дневен лихвен процент от 0, 11%, приложим при отказ от договора до 14-ия ден; годишен процент на разходите 49, 44%, изчислен при допусканията: валидност на контракта за периода на действието му и изправност на контрагентите по него, и общ размер на всички плащания 382, 83 лева.

В чл. 5, т. 2, т. 3 и т. 5 от сделката са регламентирани правата на потребителя да се откаже от нея, да пристъпи към предсрочно погасяване и да изиска погасителен план за извършените и предстоящите платежи, както и редът за тяхното упражняване.

Съгласно уговорката по чл. 4, ал. 2 за неизпълнение на ангажимента си по ал. 1 от същия член в 3-дневен срок от усвояване на сумата да предостави на заемотателя едно от обезпеченията: 1. поръчителство на физическо лице, отговарящо на изискванията: да е навършило 21-годишна възраст; да представи служебна бележка от работодател, издадена преди не повече от 3 дни; да работи по безсрочен трудов договор от не по-малко от 6 месеца при осигурителен доход от поне 1 000, 00 лева; да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем и през последните 5 години да е без кредитна история в Централния кредитен регистър към БНБ или с такава със статус „период на просрочие от 0 до 30 дни”; или 2. банкова гаранция за цялото задължение, валидна 30 дни след крайната дата на издължаване, заемополучателят му дължи неустойка в размер на 42, 56 лева, платима разсрочено ведно с погасителните вноски чрез добавка към всяка от тях, а според чл. 8, ал. 2 от договора в случай на забавата им – и законната лихва върху неплатеното за всеки ден просрочие.

С Приложение № 1/01.02.2021 г. (л. 16 – л. 18) към гореспоменатия рамков договор „В. К.” ООД, което в съответствие с чл. 3, ал. 1, т. 1 от индивидуалното съглашение разполагало с възможност по всяко време да цедира на трето лице правата си по него, отстъпило на ищцовото дружество портфейл от дългове по списък, в който под № 83

фигурирали такива на ответника по Договор № ***** г., описани, както следва: „отпусната главница” – 300, 00 лева, „остатък главница” – 300, 00 лева, „остатък договорна лихва” – 18, 92 лева, „остатък такси/неустойки/разходи за забава” – 156, 47 лева, и „остатък на дължима сума към датата на продажбата” – 475, 39 лева.

В качеството си на пълномощник на цедента, овластен от него с Пълномощно (л. 21), нотариално удостоверено с рег. № 11712/28.12.2016 г. по описа на Нотариус Маргарита Иванчева с район на действие Районен съд – София и с рег. № 260 по регистъра на Нотариалната камара, да уведомява от името му всички длъжници за сторените в рамковия обхват прехвърляния, ищецът адресирал до ответницата Уведомление (л. 20) за извършената на основание Приложение № 1/01.02.2021 г. покупка на вземанията по Договора за паричен заем № ***** г., което на 20.07.2022 г. достигнало до нея в процедурата по чл. 131, ал. 1 от ГПК в хода на настоящото производство.

Сезиран от кредитора приобретател с депозирано на 11.01.2022 г. в Районен съд – Варна Заявление вх. № 1386/11.01.2022 г., Районен съд – Първомай издал Заповед № 37/02.02.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 51/2022 г., връчена на длъжника на 16.02.2022 г., с която му разпоредил да заплати на заявителя процесните притезания. В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК ответникът оспорил тяхната дължимост с Възражение вх. № 698/11.03.2022 г. по образец. За постъпването му ищецът бил информиран от заповедния съд на 23.03.2022 г., а установителните искове предявил на 19.04.2022 г. в законоустановения преклузивен едномесечен срок по чл. 415, ал. 1 от ГПК с подадена по куриер Искова молба вх. № 1060/20.04.2022 г.

При така очертаните фактически положения съдът по правилата на [чл. 235, ал. 2 от ГПК](#) намира от правна страна следното:

Исковете, отправени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, черпят правното си основание от чл. 79, ал. 1 във вр. с чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД. Според чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът може да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата, което за парични престации чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД приравнява на законната лихва, или обезщетение за неизпълнение.

В съответствие с чл. 154, ал. 1 от ГПК за успешната си защита ищецът, който обосновава материалноправната си легитимация в качеството на частен правоприемник на заповедните притезания, носи тежестта да докаже както че „В. К.” ООД, ЕИК: *****, е изправен кредитор по валидно договорно правоотношение с ответника, което е породило за него изискуеми задължения с релевираното в исковата молба съдържание и размер, така и собственото си титулярство върху тях по силата на действащ спрямо последния договор за цесия. Ответната страна на свой ред следва да установи пълно обстоятелствата, на които позовава възраженията си.

В разглежданата конкретика спорните права произтичат от Договор за паричен заем Standard 14 № ***** г. (л. 7 – л. 9), който, бидейки сключен от „В. К.” ООД, ЕИК: *****, в битността му на „търговец” по чл. 1, ал. 2, т. 1 от ТЗ и във връзка с

упражняваното от него занятие, се квалифицира от чл. 286, ал. 1 от ТЗ като търговска сделка и се подчинява на съответната уредба на ТЗ. С чл. 287 от него приложимостта ѝ се разпростира и спрямо страната нетърговец, а при празноти чл. 288 от ТЗ препраща към гражданското законодателство.

С оглед характера на насрещните престации и профила на контрагентите съгласението се регулира и от Закона за потребителския кредит (ЗПК), който въвежда в българското законодателство [Директива 2008/48/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на [Директива 87/102/ЕИО](#) на Съвета (ОВ, L 133/66 от 22 май 2008 г.), наричана [Директива 2008/48/ЕО](#), а по препращане от чл. 24 от ЗПК попада в приложното поле и на чл. 143-148 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

По разбирането на чл. 9, ал. 1 от ЗПК въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът, в когото дефиницията на чл. 9, ал. 4 от същия закон припознава всяко физическо или юридическо лице, заето с потребителско кредитиране в рамките на своята професионална или търговска дейност, предоставя или се задължава да предостави на потребителя, който по разбирането на чл. 9, ал. 3 от ЗПК е действащо извън обхвата на професионалното или търговското си занятие физическо лице, кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяко друго подобно платежно улеснение, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, стойността на които се заплаща чрез периодични вноски.

Особеният режим на договора за потребителски кредит в ЗПК го характеризира като формален предвид въведената с чл. 10, ал. 1 от ЗПК за неговата действителност писмена форма, консенсуален или реален в зависимост от това, дали за сключването му наред със съгласуването на взаимно адресираните волеизявления е необходимо и предаване на заетите парични средства или предмети, двустранен или едностранен, т. е. създаващ задължения и за двете или само за едната страна, и възмезден поради обвързването на кредитодателя с оглед на очаквана насрещна облага.

Като разновидност на договора по чл. 9, ал. 1 от ЗПК този за заем за потребление по правната си същност, закрепена в чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, е неформален, реален, едностранен и безвъзмезден. При него заемодателят предава пари или други заместими вещи в собственост на заемателя, който се обременява да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество, а според чл. 240, ал. 2, изр. 1 от ЗЗД – и да заплати лихва, ако е договорена писмено.

Регламентацията откроява като елементи на фактическия състав на заемната връзка, за които чл. 154, ал. 1 от ГПК очаква от ищеца да проведе доказване, постигнато съгласие за заемане на съответната движимост и фактическото ѝ даване от заемодателя на заемателя.

Чл. 10, ал. 1 от ЗПК повелява кредитната сделка да се оформи писмено на хартиен или друг траен носител на ясен и разбираем език в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра, със следните реквизити според чл. 11, ал. 1 от ЗПК:

датата и мястото на сключване (т. 1); вида на предоставения кредит (т. 2); името, единния граждански номер (личен номер или личен номер за чужденец), постоянния и настоящия адрес на потребителя (т. 3); името/наименованието, правноорганизационната форма, кода по БУЛСТАТ или ЕИК и адреса/седалището на кредитора (т. 4); данните по т. 3 за физически лица и по т. 4 за еднолични търговци и юридически лица – когато участва кредитен посредник (т. 5); договорния срок (т. 6); общия размер на кредита, който в §1, т. 3 от ДР на ЗПК е дефиниран като максималния размер (лимит) или общата предоставяна сума, както и условията за усвояването му (т. 7); стоката или услугата и нейната цена в брой – когато кредитът е под формата на разсрочено плащане за такава или при свързани договори за кредит (т. 8); лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния, както и периодите, предпоставките и процедурите за промяната му (т. 9); методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно [чл. 33а](#) от ЗПК (т. 9а); годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора, с посочване на взетите предвид допускания по определения в Приложение № 1 към закона начин (т. 10); условията за издължаване, включително погасителен план с информация за размера, броя, периодичността и датите на погасителните вноски, последователността на разпределението им между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването (т. 11); информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от договорното изпълнение, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания, посочващ дължимите такива, сроковете и условията за извършването им, разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и допълнителните разходи, когато е приложимо (т. 12); извлечение за периодите и условията за плащане на свързаните повтарящи се или еднократни разходи и лихвата, когато те трябва да се заплатят без главницата (т. 13); всички разходи за откриване и обслужване на една или повече банкови сметки, предназначени за усвояване и погасяване на кредита, освен ако откриването им не е доброволно, и за използване на платежен инструмент, позволяващ едновременното извършване на предоставяне на кредита и неговото погасяване, както и всички други разходи, произтичащи от договора, и условията, при които могат да бъдат променяни (т. 14); приложимия при просрочени плащания лихвен процент, изчислен към момента на сключване на договора, начините за променянето му, както и стойността на всички разходи, които се дължат при неизпълнение (т. 15); предупреждение за последиците за потребителя при забава на вноските (т. 16); наличието на свързани с договора нотариални и други такси, ако има такива (т. 17); изискуемите се обезпечения (т. 18) и застраховки (т. 19); наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока и условията за неговото упражняване, включително информация за задължението му да погаси усвоената главница и лихвата съгласно [чл. 29, ал. 4 и 6](#) от ЗПК, както и за размера на лихвения процент на ден (т. 20); информация за правата на потребителя по [чл. 27 и чл. 28](#) от ЗПК и условията за

упражняването им (т. 21); правото на предсрочно погасяване на кредита, реда за неговото осъществяване и когато е необходимо, информация за правото на кредитора на обезщетение в случаите по [чл. 32](#) от ЗПК, както и начина за неговото изчисляване (т. 22); реда за прекратяване на договора за кредит (т. 23); наличието на извънсъдебни способи за решаването на спорове и за обезщетяване на потребителите във връзка с предоставяне на потребителски кредит, както и условията за тяхното използване (т. 24); другите клаузи (т. 25); адреса на Комисията за защита на потребителите като контролен орган по спазване изискванията на ЗПК (т. 26) и подписи на страните (т. 27). Чл. 11, ал. 2 от ЗПК разпорежда да е подписана от тях и всяка страница от общите условия, ако такива са приложими.

Чл. 11, ал. 1 от ЗПК имплементира насоките на чл. 10, §2 от [Директива 2008/48/ЕО](#), който, както многократно подчертава Европейския съд, допринася за постигане на набелязаната в съображенията й 7 и 9 цел – пълна и наложителна хармонизация в областта на потребителското кредитиране за осигуряване на високо и равностойно равнище на защита на интересите на всички потребители в Европейския съюз и за улесняване изграждането на добре функциониращ вътрешен пазар на потребителски кредити. Познаването и правилното разбиране от страна на потребителя на данните по чл. 11, ал. 1 от ЗПК е от особена важност за него, тъй като му позволява да прецени обхвата на договорните си задължения, да сравни офертите и да вземе информирано решение дали да се обвърже с предлаганите условия, както и да ги съблюдава точно (в този смисъл Решение на Съда от 21 април 2016 година по дело C-377/14).

В изпълнение на ангажимента си по чл. 23 от [Директива 2008/48/ЕО](#) да въведе ефективни и пропорционални санкции с възпиращо действие за нарушение на националните разпоредби, приети съгласно този общностен акт, в чл. 22 от ЗПК българският законодател е въздигнал неспазването на чл. [11, ал. 1, т. 7-12, т. 20](#) и ал. 2 от ЗПК, които са зададени по примера на чл. 10, §2, букви „г“, „д“, „е“, „ж“, „з“, „и“ и „п“ от [Директива 2008/48/ЕО](#), в основание за недействителност на договора, за което съдът е задължен да следи служебно (в този смисъл Решение на Съда от 21 април 2016 година по дело C-377/14; Решение № 178/26.02.2015 г. на ВКС по т. д. № 2945/2013 г., II т. о., Решение № 229/21.01.2013 г. на ВКС по т. д. № 1050/2011 г., II т. о., Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК, т. 3 от Тълкувателно решение от 09.12.2013 г. по тълк. дело № 4/2012 г. на ОСГТК на ВКС, Решение № 205/19.01.2018 г. по гр. д. № 896/2017 г., ГК, I г. о., и Решение № 23/07.07.2016 г. на ВКС по т. д. № 3686/2014 г., I т. о.).

Съотнесена към очертаната нормативна рамка, конкретната фактическа обстановка обуславя извод, че между „В. К.“ ООД, ЕИК: *****, от една страна като „Заемодател“, и ответника, от друга страна като „Заемател“, е сключен формален, реален, двустранен и възмезден Договор за паричен заем Standard 14 № ***** г. (л. 7 – л. 9) с атрибутите по чл. 240, ал. 1 от ЗЗД. По делото е приложен материализиращият съглашението документ (л. 7 – л. 9), който доказва, че в изискуемата се от чл. 10, ал. 1 от ЗПК писмена форма посочените субекти са съгласували воля за предаването на сумата от 300, 00 лева в собственост от заемодателя на заемателя с обязаност на последния да я върне. Усвояването й в брой се

потвърждава от нарочното му удостоверение изявление в текста на договора, формалната доказателствена сила на което по чл. 180 от ГПК не е оспорена по законоустановения ред и се цени с доказателствено значение на разписка по чл. 77, ал. 1 от ЗЗД, както и от приложения Разходен касов ордер № ***** г.

Договорното изложение кореспондира с относимите предписания на чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 7, т. 11, т. 12 и т. 20 от ЗПК. Съставено е на хартиен носител в шрифт, за който не се установява, да е по-малък от 12, и в него понятно са отразени общият размер на кредита от 300, 00 лева; условията за усвояването му – в брой; размерът, броят, периодичността и датите на платежите за издължаване, и разяснение на правото по чл. 11, ал. 1, т. 12 и т. 20 от ЗПК съответно на извлечение от сметка и отказ от договора, включително и лихвения процент на ден от 0, 11% при упражняване на второто от тях. Последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми не е показана, но видно от чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК такава детайлизация е необходима само при променящи се лихвени проценти и при поискване от потребителя (в този смисъл Решение № 106/03.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3253/2021 г., III г. о.).

От аспекта на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК обаче договорът не удовлетворява в достатъчна степен критерия за яснота, пълнота и прозрачност.

Формално по предписанието на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК в текста му са записани годишният процент на разходите от 49, 44%, взетите предвид при пресмятането му допускания и дължимата се обща сума от 382, 83 лева. По смисъла на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), и се представя като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, изчислен по формула съгласно приложение № 1 към ЗПК, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Чл. 19, ал. 4 от ЗПК забранява да бъде по-висок от пет пъти законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, а водещите до надхвърляне на прага клаузи чл. 19, ал. 5 от ЗПК обявява за нищожни.

Във величината на общия разход § 1, т. 1 от ДР на ЗПК интегрира лихвата и всички други, пряко свързани с договора и известни на кредитора разходи за потребителя – комисиони, такси с изключение на нотариалните, възнаграждение за кредитни посредници и за допълнителни услуги и по-специално застрахователните премии в случаите, когато са задължително условие за отпускане на заема. Определението за „услуга”, нормирано в § 13, т. 14 от ДР на ЗЗП, я описва като всяка материална или интелектуална дейност, която се извършва по независим начин, предназначена е за друго лице и не е с основен предмет прехвърляне владение на вещ. На допълнителните услуги при кредитиране е посветен чл. 10а от ЗПК, който е приет със Закона за изменение и допълнение на ЗПК, обнародван в ДВ, бр. 35 от 22.04.2014 г., в сила от 23.07.2014 г., с цел да регулира заплащането им. Ал. 1 от текста разрешава на кредитодателя да събира от потребителя такси и комисиони за тях,

освен за тези по чл. 10а, ал. 2 от ЗПК – относимите към усвояването и управлението на кредита.

По аргумент на противното от § 1, т. 1 от ДР на ЗПК с оглед подчертания в чл. 1, ал. 2 от процесния договор доброволен характер на услугата по експресно разглеждане на кредитоискането, която по принцип не се запрещава от чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, възнаграждението за нея от 63, 91 лева не би следвало да участва в калкулацията на годишния процент на разходите, от която чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК изрично изключва и разностите, възникващи за заемателя при евентуална негова неизправност, каквито именно са неустойката по чл. 4, ал. 2 от договора и таксите по извънсъдебно събиране.

Годишният процент на разходите по кредита от 49, 46% очевидно не надвишава предела по чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Същевременно, въпреки че таксата за експресно разглеждане не би следвало се обхваща от оскъпяването, визирано от § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, е прибавена в общата сума от 382, 83 лева в отклонение от § 1, т. 2 от ДР на ЗПК, според който последната би трябвало да е равна на сбора от общия размер на кредита и общите разходи по него. Следователно, очертава се противоречаща на законовата логика и объркваша потребителя диспропорционалност между двата показателя по чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Отделно, посочен е лихвен процент от 40, 32% с пояснения, че е годишен и фиксиран, което по разума на § 1, т. 5, изр. 1, предл. 1 от ДР на ЗПК означава, че е непроменлив за целия договорен срок, но те не са достатъчни да онагледят условията за прилагането му в степента, изискуема се от чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК, тъй като не е уточнена базата, върху която се начислява – цялата заемна сума или остатъчната главница след всяко погашение. Неизвестността на методиката за формиране на лихвата, чийто размер в числово изражение – глобално или поне разпределен по вноските, също не е разписан, и която е елемент от общия разход по кредита по § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, компрометира достоверността и на реквизита „обща сума, дължима се от потребителя”.

Следователно договорът не осветлява кредитополучателя за всички задължителни сведения, които могат да имат отражение върху обхвата на отговорността му, и в приложение на чл. 22 от ЗПК следва да се прогласи за недействителен.

Според чл. 23 от ЗПК в хипотезата на чл. 22 от ЗПК потребителят връща само чистата стойност на заема, без да дължи лихва или други разходи по него. Касае се за специфична законова последица, която, макар да е проявление на извъндоговорния институт на неоснователното обогатяване, се прилага служебно от съда, в какъвто смисъл е ориентирана практиката на ВКС (напр. Решение № 50174/26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г., IV г. о., Определение № 50685/30.09.2022 г. по гр. д. № 578/2022 г., III г. о., и Определение № 485/14.06.2022 г. по гр. д. № 2585/2021 г., IV г. о.), и поради пълното длъжниково неизпълнение го мотивира да заключи, че задължението за връщане на заетата сума от 300, 00 лева съществува с настъпила по правилото на чл. 69, ал. 1 от ЗЗД изискуемост още към момента на предаването ѝ на 27.02.2020 г. и че е било придобито от ищеца по пътя на частното правоприемство преди образуване на заповедното производство.

Чл. 99, ал. 1 от ЗЗД разрешава на кредитора да прехвърли своето вземане на трето лице, освен ако естеството му, законът или договорът не го допускат, а чл. 26, ал. 1 от ЗПК допълнително изисква тази възможност да бъде изрично прогласена в договора за потребителски кредит, което в случая е направено в чл. 10 от него. В ал. 2 на чл. 99 от ЗЗД е уредено, че прехвърленото вземане преминава върху приобретателя с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното, още с постигане на съгласието между страните, но в чл. 99, ал. 4 от ЗЗД е предвидено, че спрямо трети лица и длъжника прехвърлянето произвежда действие от деня, когато бъде съобщено на последния от предишния кредитор, когато чл. 99, ал. 3, предл. 1 от ЗЗД натоварва с уведомяването, освен в положението на чл. 26, ал. 4 от ЗПК, когато по разбирателство с правоприемника продължава да администрира кредита по отношение на потребителя.

С Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 01.12.2016 г. (л. 12 – л. 15) „В. К.” ООД се е задължило да прехвърля регулярно и възмездно на ищцовото дружество свои ликвидни и изискуеми вземания по договори за потребителски кредит, ведно с привилегиите, обезпеченията и принадлежностите им. Търговците са се споразумели при всеки трансфер да индивидуализират притезанията в Приложение № 1 по образец, на което са придали транслативни последици от момента на подписването му.

По така утвърдения порядък в Приложение № 1/01.02.2021 г. (л. 16 – л. 18) към рамковия договор са уговорили цедиране на процесното задължение за възстановяване на заетите 300, 00 лева, назовавайки го еднозначно по произход, вид и размер.

Като правен ефект от този анекс ищецът се е сдобил с вземането, а легитимацията му да го претендира от ответника е консолидирана в съответствие с чл. 99, ал. 4 от ЗЗД.

В Решение № 150/26.03.2009 г. по гр. д. № 147/2009 г. на I г. о., Решение [№ 123/24.06.2009 г.](#) по т. д. № 12/2009 г., II т. о., Решение № 40/13.05.2010 г. по т. д. № 566/2009 г., I т. о., [Решение № 49/27.03.2012 г. по т. д. № 16/2011 г.](#), II т. о., [Решение № 3/16.04.2014 г.](#) по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., [Решение № 78/09.07.2014 г.](#) по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., [Решение № 137/02.06.2015 г.](#) по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., Решение № 114/07.09.2016 г. по т. д. № 362/2015 г., II т. о., и Решение № 6/04.04.2019 г. по т. д. № 917/2018 г., I т. о., и др., ВКС константно поддържа, че правнорелевантно по чл. 99, ал. 4 от ЗЗД е единствено съобщението от прехвърлящия. Върховната инстанция неотклонно се придържа към виждането, израз на което са Решение № 137/02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., Решение № 114/07.09.2016 г. по т. д. № 362/2015 г., II т. о., и Решение № 6/04.04.2019 г. по т. д. № 917/2018 г., I т. о., че не противоречи на целта на разпоредбите на [чл. 99, ал. 3](#) и [ал. 4 от ЗЗД](#) и е допустимо в контекста на принципа на свободата на договаряне по [чл. 9 от ЗЗД](#) предишният кредитор да упълномощи новия да осъществи нотификацията, забрана за извършването на която от представител законодателството не поставя.

С Пълномощно (л. 21), нотариално удостоверено с рег. № 11712/28.12.2016 г. по описа на Нотариус Маргарита Иванчева с район на действие Районен съд – София и с рег. №

260 по регистъра на Нотариалната камара, ищцовото дружество е упълномощено от цедента да уведомява от негово име всички длъжници за цедирането. Именното в качеството си на пълномощник ищецът е адресирал до ответника Уведомление (л. 20) за сторената с Приложение № 1/01.02.2021 г. продажба на дълга му по Договора за паричен заем № ***** г., което е получено лично от него на 20.07.2022 г. като приложение към исковата молба – факт, настъпил в течение на процеса и съобразен от съда на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК (в този смисъл [Решение № 123/24.06.2009 г.](#) по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т. о., Решение № 3/16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., [Решение № 78/09.07.2014 г.](#) по т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о., и Решение № 114/07.09.2016 г. на ВКС по т. д. № 362/2015 г., II т. о.).

По изложените съображения искът за главницата следва да се уважи изцяло, ведно със законната лихва за просрочие, считано от датата на съдебното завеждане на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 11.01.2022 г., до окончателното издължаване.

При режима на чл. 23 от ЗПК следва да се отрече дължимостта изцяло на възнаградителната и мораторната лихва. Обезвреда за закъснение от 14.07.2020 г. до 21.12.2021 г. не се полага и защото връщането на лишената от кауза престация не е обвързано със срок и в съответствие с чл. 84, ал. 2 от ЗЗД длъжникът изпада в забава след покана от кредитора, която за първи път се явява заявена с искането по чл. 410 от ГПК (в този смисъл Определение № 1441/01.11.1999 г. на ВКС по гр. д. № 746/1999 г., V г. о.).

При даденото правно разрешение на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да възмезди съразмерно на уважения иск съдебноделоводните разноски на ищеца, възлизащи, както следва:

- - в исковото производство общо на 155, 50 лева, от които 25, 00 лева – довнесена държавна такса за разглеждане на спора, и 130, 50 лева – възнаграждение за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, което се определя по реда на чл. 78, ал. 8, изр. 1 от ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ (ЗППом) във вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗППом), в размер на 150, 00 лева, като се отчита фактическата и правна сложност на делото, паричната оценка на предмета му и ефективното участие на юрисконсулта в него;
 - в заповедното производство общо на 68, 50 лева, от които 25, 00 лева – внесена държавна такса за разглеждане на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, и 43, 50 лева – възнаграждение за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, което се определя по реда на чл. 78, ал. 8, изр. 1 от ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗППом във вр. с чл. 26 от НЗППом, в размер на 50, 00 лева, след съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, паричната оценка на предмета му и ефективното участие на юрисконсулта в него.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че А. А. З., ЕГН: *****, с адрес: *****, дължи „А.К.П.З.” АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от Я. Б. Я. в качеството на изпълнителен директор и по процесуално пълномощие от юрисконсулти Й. В. М. и Х. А. А., сумата от 300, 00 (триста) лева – подлежаща на връщане главница по Договор за паричен заем Standard 14 № ***** г., сключен между „В. К.” ООД, ЕИК: *****, от една страна като „Заемодател”, и ответника, от друга страна като „Заемател”, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.01.2022 г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда, до окончателното ѝ изплащане, за принудителното изпълнение на което вземане е издадена Заповед № 37/02.02.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 51/2022 г. по описа на Районен съд – Първомай, II състав.

ОТХВЪРЛЯ обективно кумулативно съединени иски, предявени от „А.К.П.З.” АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от Я. Б. Я. в качеството на изпълнителен директор и по процесуално пълномощие от юрисконсулти Й. В. М. и Х. А. А., срещу А. А. З., ЕГН: *****, с адрес: *****, за признаване на установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца по Договор за паричен заем Standard 14 № ***** г., сключен между „В. К.” ООД, ЕИК: *****, от една страна като „Заемодател”, и ответника, от друга страна като „Заемател”, както следва:

- сумата от 18, 92 лева (осемнадесет лева и деветдесет и две стотинки) – договорна лихва за периода от 12.03.2020 г. до 04.06.2020 г.;
- сумата от 26, 42 лева (двадесет и шест лева и четиридесет и две стотинки) – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху непогасената главница за периода от 14.07.2020 г. до 21.12.2021 г., за принудителното изпълнение на които вземания е издадена Заповед № 37/02.02.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 51/2022 г. по описа на Районен съд – Първомай, II състав, като неоснователни.

ОСЪЖДА А. А. З., ЕГН: *****, с адрес: *****, да заплати на „А.К.П.З.” АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от Я. Б. Я. в качеството на изпълнителен директор и по процесуално пълномощие от юрисконсулти Й. В. М. и Х. А. А., както следва:

- сумата от 155, 50 лева (сто петдесет и пет лева и петдесет стотинки) – съдебноделоводни разноски в исковото производство за довнесена държавна такса за разглеждане на спора и за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, съразмерно на уважения иск, и
- сумата от 68, 50 лева (шестдесет и осем лева и петдесет стотинки) – съдебноделоводни разноски по ч. гр. дело № 51/2022 г. по описа на Районен съд – Първомай, II състав, за държавна такса за разглеждане на заявлението за издаване на заповед за изпълнение и за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, съразмерно на уважения иск.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните препис от решението.

ДА СЕ ВЪРНЕ и ДОКЛАДВА на състава досието на ч. гр. дело № 51/2022 г. по описа на Районен съд – Първомай, II състав, ведно със заверен препис от решението, СЛЕД влизането му в сила.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Пловдив в двуседмичен срок от връчването му.

СМ/ЕД

Съдия при Районен съд – Първомай: _____п_____